

Szomorúan nevetséges azonban ma már bármiféle revíziót, felülvizsgálatot emlegetni. Trianonnak nem volt nyertese, se román, se szlovák, se szerb, bizonyoság erre mindaz, ami 1920 óta történt ezen a mi környékünkön. Bizonyoság erre az, hogy Trianonra hivatkozva hányszor s hányféle módon játszották ki a belekavarodott népeket. Nemcsak a magyarságot. (Hiszen Jalta s Potsdam ugyancsak gonoszságot hozott magyarnak, románnak, szlováknak, szerbnek egyaránt...)

Újabban folyvást halljuk s emlegetjük magunk is a globalizációt. Nem újkeletű fogalom ez. Politikai határok legfeljebb a józan észnek szabhatnak akadályt, számos egyéb dolognak nem állhatják útját s nem jelentenek megoldást semmire. A nyomor határokon átívelő dolog, akár az aszály, az árvíz, vagy a szennyezés. S nem ismer határt a gazdagon terített áru sem, a rádió- vagy tévéadók sugárzása sem.

Más ez a világ, mint azt az avítt, 18-ik századi gondolkodású trianonos, nagyhatalmi és gyűlölködő politikusok vélték, akik messzelátó államférfiak szerepében tetszelegtek, de nyomorult kakasként a saját szemétdombjukat hitték nagyvilágnak.

Dunának, Oltnak egy a hangja, morajos, halk, halotti hang...

Nyolcvan évvel Trianon után, gyász és keserűség, kisémmizettség és pofonok tudatával talán azt a reményt kellene elősegítenünk, hogy *a morajos, halk, halotti hang* helyett - s önvédelemből is! - inkább azt érezzük: *Dunának, Oltnak egy a hangja...*

Megkockáztatom: nem kellene arra várnunk, vajon a másik agyában végbemegy-e a lépés. Menjen végbe a miénkben. Nem várhatunk vele.

S vegyük észre: "ők" sem várhatnak. Dunának, Oltnak, Vágnak, Tiszának, Drávának, Rábának és Szamosnak - logikusan - valóban egy a hangja. (Uram bocsá... Még az is lehet, hogy ugyanolyan hang ez, mint az Arnóé, Rajnáé, vagy Themzée?)

Isten segítsen minket, hogy ne maradjon ez a hang morajos, halk, halotti.

Dávid Csaba

Néhány gondolat

a XIII. kerületben megrendezett kisebbségi fesztiválról

Különleges élményben lehetett része annak, aki 2000. június 4-én ellátogatott a XIII. kerületi József Attila Művelődési Központba. Az eseményt kulturális fesztiválként hirdették, melyen a helyi kisebbségek mutatkoztak be különböző műsorokkal. A kisebbségi önkormányzatok a zenét és a táncot ítélték a legalkalmasabbnak arra, hogy bemutassák kultúrájukat. Ez alól az örmény kisebbség sem volt kivétel, annak ellenére, hogy ez az örmények számára cseppet sem könnyű feladat. Ennek oka, hogy a Magyarországon és Erdélyben élő örmények mindig igyekeztek asszimilálódni a befogadó népcsoporthoz, és ez zenére és táncrea egyaránt vonatkozik (legjobb tudomásom szerint).

Mivel a XIII. kerületi örmények sem akartak kilógni a többi kisebbség sorából, ezért meghívták Debrecenből, az ottani általános iskola diákjaiból verbuválódott táncegyüttest, amely némi ízelítőt adott az őshaza, Örményország hangulatából. Az igazi csemegét Újlaki Melinda és Ilovszky Horváth Zsolt örmény zenére előadott jazz-duettje jelentette. Sajnálhatja, aki nem hallotta.

De semmi sincs veszve, a XIII. kerületi Kisebbségi Kulturális Fesztivált jövőre is megrendezzük, és mindenkit szeretettel várunk.

Király Anikó

XIII. kerületi örmény kisebbségi képviselő
